

Arrest

nr. 255 238 van 28 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. RIAD
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE *loco* advocaat H. RIAD en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 29 november 2016. Op 1 december 2016 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 30 november 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 11 maart 2019 met nummer 218 079 erkent de Raad de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij niet en kent evenmin de subsidiaire beschermingsstatus toe. Bij beschikking van 28 mei 2019 met nummer 13.238 verklaart de Raad van State het cassatieberoep tegen voormeld arrest niet-ontvankelijk.

Op 24 juni 2019 dient de verzoekende partij een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 oktober 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 30 november 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris) een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Char Qala in het district Maidan Shahr van de provincie Maidan Wardak, waar u tot uw vertrek hebt gewoond.

U ging tot de achtste graad naar school, waarna u uw ouders hielp met werk op het land. U werd in de moskee aangemoedigd om jihad te voeren met de taliban. Op een nacht kwamen de taliban naar uw huis en vroegen uw vader om u naar hen te sturen om jihad te voeren. Hierop besloot uw vader dat u Afghanistan diende te verlaten.

Diezelfde nacht belde uw vader zijn vriend en u vertrok nog diezelfde dag. U verliet Afghanistan een jaar voordat u asiel aanvraagde en kwam aan op 29 november 2016. Op 1 december 2016 diende u uw verzoek om internationale bescherming in. Op 30 november 2017 besloot het CGVS uw verzoek met een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht werd aan uw verblijf in het district Maidan Shar van de provincie Maidan Wardak. Op 11 maart 2019 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing. U diende cassatieberoep in voor de Raad van State maar dit werd op 28 mei 2019 verworpen.

Op 24 juni 2019 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. Uw verzoek werd op 13 maart 2020 ontvankelijk verklaard. U houdt in het kader van uw tweede verzoek vast aan de problemen die u in Afghanistan heeft gekend zoals uiteengezet in het kader van uw eerste verzoek. Bijkomend verklaart u wel dat u kort na uw geboorte met uw familie naar Pakistan bent vertrokken. U woonde in Peshawar en ging er naar school. Uw moeder was een lerares op een Afghaanse school in Peshawar. U ging eerst enige tijd naar deze school. De laatste jaren ging u naar een Pakistaanse school. Midden 2012 vertrokken jullie terug naar Afghanistan omdat uw vader het beu was om telkens te worden gearresteerd door de Pakistaanse politie. Jullie vestigden zich in het dorp Char Qala in het district Maidan Shahr van de provincie Maidan Wardak, waar u tot uw vertrek in december 2015 hebt gewoond.

Ter staving van uw verzoek legt u de Proof of Registration (POR)-kaarten van u en uw familieleden, een badge van uw school in Pakistan, een kopie van de taskara van uw vader, een kopie van de lerarenkaart van uw moeder, foto's en een enveloppe neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofdte van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood

heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er kan immers nog steeds geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Hierbij moet vooreerst worden benadrukt dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming afsloot met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verblijf in Maidan Shar. Deze beslissing werd door de RVV gevolgd. Uw cassatieberoep werd verworpen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast. In uw tweede verzoek brengt u geen nieuwe elementen aan die de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming in ernstige mate wijzigt.

U verklaart in het kader van uw huidig verzoek dat u sinds kort na uw geboorte in Pakistan heeft gewoond en midden 2012 bent teruggekeerd naar Afghanistan waar u heeft gewoond tot december 2015 (CGVS, p. 7, 10 en 11-12). Voorts blijft u bij uw verklaringen aangaande uw problemen in Afghanistan zoals uiteengezet in het kader van uw eerste verzoek (CGVS, p. 13). U legt ter staving van uw verblijf in Pakistan de POR-kaarten van u en uw familie en een schoolbadge neer.

Wat betreft uw verblijf in Pakistan en de POR-kaarten die u neerlegt kunnen enkele opmerkingen gemaakt worden. Zo werden de identificatienummers die vermeld worden op de POR-kaarten teruggevonden in de databank van het UNHCR in Pakistan. Het is echter vreemd dat u voor uzelf een originele kaart neerlegt terwijl u van uw familie nagemaakte POR-kaarten – kopieën, zoals u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart – neerlegt (verklaring volgend verzoek, vraag 18).

Het is tevens opmerkelijk dat op de POR-kaarten staat dat jullie oorspronkelijk uit het district Qarghayi van de provincie Laghman zouden komen, terwijl u verklaart uit de provincie Maidan Wardak te komen. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt zegt u dat uw vader oorspronkelijk uit Laghman komt maar dat hij lang geleden verhuisde naar Maidan Wardak vanwege een grondconflict (CGVS, p. 14). Dit overtuigt geenszins, gezien u immers in uw eerste verzoek verklaarde dat uw vader zelf ook geboren was in uw geboortedorp Char Qala (verklaring DVZ 16/19314, vraag 15).

Voorts is het vreemd dat u verklaart geboren te zijn in Afghanistan en enkele maanden na uw geboorte te zijn verhuisd naar Pakistan. Uit de gegevens die werden overgebracht aangaande het teruggevonden

dossier blijkt echter dat uw familie reeds in 1992 naar Pakistan was gevlucht, vijf jaar voor uw geboorte – zoals deze wordt vermeld in de gegevens van UNHCR, namelijk 1 januari 1997.

Tevens valt het op dat u verklaarde drie zussen te hebben – Z., Ho. en T. – en dat deze allen jonger zijn dan u (verklaring DVZ 16/19314, vraag 17). Uit de gegevens van UNHCR aangaande de familie die verbonden is aan de identificatienummers van de POR-kaarten blijken er drie zussen te zijn, echter met de naam Z., Hu. en M.. Bovendien blijkt uit haar POR-kaart dat M. een jaar ouder is dan u. Dat u een andere naam geeft voor uw derde zus en zegt dat zij jonger zou zijn dan u is opmerkelijk. U verklaart op het CGVS hierover dat M. de dochter van uw tante is (CGVS, p. 6). Dit verklaart echter bovenstaande vaststellingen niet met betrekking tot de samenstelling van uw gezin zoals gekend bij UNHCR Pakistan.

Voorts kunnen er nog andere zaken opgemerkt worden die uw algemene geloofwaardigheid ernstig aantasten. Zo verklaarde u in uw vorig verzoek dat u etnisch Tadzjiek bent en dat uw beide ouders Tadzjiek zijn (CGVS 16/19314, p. 3). U verklaarde toen eveneens dat u Dari-talig was en slechts een beetje Pasjtoe kon spreken (CGVS 16/19314, p. 4). In het kader van uw tweede verzoek verklaart u plots dat uw beide ouders Pasjtoenen zijn en dat u zowel Dari als Pasjtoe machtig bent (verklaring volgend verzoek, vraag 6d en verklaring betreffende de procedure, vraag 2). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze strijdige informatie betreffende uw etnie zegt u kortweg dat u dit niet belangrijk vond en dat u op aanraden van uw advocaat en assistent dan maar besloot de waarheid te spreken (CGVS, p. 5). Dat u eerst verklaart dat uw beide ouders Tadzjiek zijn maar in uw tweede verzoek plots zegt dat zij beiden Pasjtoen zijn, en hier geen enkele overtuigende verklaring voor weet te bieden, doet ernstig twijfelen aan uw intentie om de waarheid te spreken in het kader van uw procedure voor internationale bescherming.

Verder verklaarde u in uw eerste verzoek dat uw tantes langs vaderskant in de dorpen Qalay Jabar en Qalay Char Maza wonen (CGVS 16/19314, p. 7). In uw tweede verzoek verklaart u echter dat ze in Qalay Khogna en in Borj zouden wonen (CGVS, p. 8). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt zegt u louter dat u geen specifieke reden had om iets anders te zeggen over de woonplaatsen van uw tantes maar dat het voor u niet belangrijk is waar uw tantes wonen (CGVS, p. 8). Het spreekt voor zich dat dit uw algehele geloofwaardigheid in ernstige mate onderuit haalt.

Hoe dan ook, uw verblijf in Pakistan tot midden 2012 is onvoldoende om de gemaakte vaststellingen in het kader van uw eerste verzoek met betrekking tot uw verblijf in de provincie Maidan Wardak teniet te doen. U zou immers nog meer dan drie jaar hebben verbleven in deze regio. De beslissing was gebaseerd op uw vage verklaringen aangaande uw vertrek uit Afghanistan, uw beperkte geografische kennis van uw regio, provincie en de grotere regio rond uw provincie, uw onwetendheid over meisjesscholen in uw district, uw beperkte kennis over incidenten en (langdurige) conflicten in uw provincie, uw beperkte kennis over prominente figuren in uw provincie en uw beperkte kennis over politieke partijen en gewapende groeperingen in uw provincie. Uw bewering dat u van kort na uw geboorte tot 2012 in Pakistan heeft verbleven doet geenszins afbreuk aan het geheel van de vaststellingen die gemaakt werden in de beslissing in het kader van uw eerste verzoek. De conclusie dat u niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit de provincie Maidan Wardak blijft dan ook geldig.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Maidan Shar, gelegen in de provincie Maidan Wardak. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Maidan Shar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde POR-kaarten, de badge van uw school in Pakistan, de foto van u in uw school in Pakistan en de lerarenkaart van uw moeder hebben enkel en alleen betrekking op uw verblijf in Pakistan tot midden 2012 en doen dan ook geen afbreuk aan de gemaakte vaststellingen over uw verblijf in Afghanistan van 2012 tot uw vertrek in december 2015. Wat betreft de taskara van uw vader dient gezegd dat dit een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien hebben Afgaanse documenten wegens wijdverspreide corruptie in het land slechts beperkte bewijswaarde. Louter op zich kan een kopie van een Afgaanse taskara de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw herkomst uit Afghanistan niet herstellen. Wat betreft de foto van uw vader en broers voor een bord van een ziekenhuis in Maidan Shar dient gezegd dat dit geenszins een bewijs is van uw persoonlijke verblijf in Maidan Shar. Evenmin bewijst dit dat uw familie zou verblijven in Maidan Shar, een stad op een kleine vijftig kilometer van de stad Kaboel. Aangaande de enveloppe dient gezegd dat dit er louter op wijst dat u post kreeg uit Kaboel. De loutere vermelding van uw beweerde

dorp in Maidan Wardak is geenszins een bewijs dat deze enveloppe daadwerkelijk uit dit dorp vertrokken is.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is ((zie het het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cgva.be/nl> en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 26/10/2020 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden regio van herkomst in Afghanistan (CGVS, p. 17). U werd er in het begin van het persoonlijk onderhoud op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van de artikelen 4 en 20 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. In een eerste onderdeel betreffende haar herkomst stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij enkel kopieën van de "Proof of Registration"-kaarten (hierna: PoR-kaarten) van haar familieleden heeft voorgelegd omdat haar familieleden het belangrijk vinden om de originele kaarten bij zich te hebben voor het geval dat zij zouden moeten terugkeren naar Pakistan, zoals zij tijdens haar persoonlijk onderhoud verduidelijkte. Zij wijst erop dat, toen het mogelijk werd om de kaarten in 2014 te verlengen, haar vader naar Pakistan terugkeerde om de kaarten te laten verlengen. Wat betreft de vermelde herkomst op de PoR-kaarten herhaalt de verzoekende partij dat haar vader oorspronkelijk van de provincie Laghman afkomstig is. Zij betoogt dat in de bestreden beslissing niet wordt duidelijk gemaakt waarom deze uiteenzetting niet voldoende zou zijn. Zij wijst erop dat zij een kopie van de taskara van haar vader heeft voorgelegd, hetgeen volgens haar een sterk begin van bewijs vormt dat haar verklaringen ondersteunt. Zij betoogt dat zo zij daadwerkelijk uit Laghman afkomstig zou zijn, er geen redenen zijn om hierover te liegen daar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan personen afkomstig uit Laghman. Zij meent dat er geen andere verklaring kan zijn dan dat haar voorouders uit Laghman afkomstig zijn maar voor haar geboorte zijn verhuisd. Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat de verzoekende partij verklaarde dat zij in Afghanistan werd geboren terwijl uit de informatie van UNHCR blijkt dat haar familie reeds in 1992 naar Pakistan verhuisde en zij zelf in 1997 werd geboren, werpt de verzoekende partij op dat zij hiermee niet werd geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud. Indien zij hiermee zou zijn geconfronteerd, zou zij hebben verduidelijkt dat haar vader reeds voor haar geboorte naar Pakistan was gegaan en er had gewerkt, hetgeen volgens haar verklaart waarom haar vader reeds bij UNHCR was geregistreerd. Wat betreft haar zussen merkt de verzoekende partij op dat M. eigenlijk zijn nicht is maar dat ze haar als zus hebben laten registreren bij UNHCR zodat zij ook documenten zou hebben. T. is niet geregistreerd omdat zij na 2012 werd geboren en dus na hun terugkeer naar Afghanistan. Zij wijst erop dat zij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zelf melding maakte van haar nicht M. Met betrekking tot de etnische herkomst van haar ouders, acht zij het moeilijk te begrijpen dat de verwerende partij haar een

tegenstrijdigheid verwijt met hetgeen zij tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde terwijl zij zelf aangaf dat zij over bijna alles had gelogen toen zij de eerste keer om internationale bescherming verzocht. Zij stelt dat haar grootmoeder Tadzjiekse is en dat zij daarom Dari spreekt. Zij betoogt dat zij de eerste keer heeft beslist om te verklaren dat haar beide ouders Tadzjiekse waren omdat zij dacht op die manier meer kans te hebben om voor internationale bescherming in aanmerking te komen, doch haar raadvrouw heeft haar aangeraden om in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming over alles de waarheid te vertellen, hetgeen zij ook heeft gedaan. Inzake de verblijfplaatsen van haar tantes langs vaderszijde wijst de verzoekende partij erop dat zij het tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming niet belangrijk vond om de waarheid te vertellen, ook niet over de woonplaats van deze tantes. Zij voert aan dat Qalay Khogha en Qalay Jabar eigenlijk hetzelfde dorp zijn en geeft in haar verzoekschrift (p. 7) een kaartje weer waaruit volgens haar blijkt dat Qala Jabar in Kohna Khumar ligt. Zij stelt dat zij niet inziet wat de verwerende partij precies wenst af te leiden uit het feit dat zij niet exact dezelfde dorpsnamen heeft gegeven voor de verblijfplaatsen van haar tantes.

Wat betreft haar recente herkomst uit Afghanistan, stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij niet lijkt te betwisten dat zij Afghaan is en dat zij tot 2012 in Pakistan heeft verbleven. Zij meent dat haar verklaringen over haar verblijf in Pakistan gedetailleerd en coherent zijn voor een jongen die er tot zijn 13 of 14 jaar heeft gewoond. Zij acht het verder vreemd dat er tijdens huidig verzoek om internationale bescherming geen enkele vraag werd gesteld inzake haar verblijf in Maidan Wardak. Zij merkt op dat haar eerste verzoek om internationale bescherming in een totaal ander licht werd beoordeeld, met name dat zij er haar hele leven had verbleven en er naar school was gegaan. Zij merkt op dat zij nooit naar school is gegaan in Afghanistan en dat zij Afghanistan verliet toen zij nog minderjarig was. De verzoekende partij lijst vervolgens de elementen op die volgens haar door de verwerende partij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming werden weerhouden om de geloofwaardigheid van haar herkomst uit Afghanistan in twijfel te trekken. Zij meent dat deze elementen anders dienen te worden beoordeeld daar zij slechts gedurende twee à drie jaar tijdens haar tienerjaren in Afghanistan heeft verbleven. Aangezien in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming werd opgemerkt dat zij in Afghanistan naar school is gegaan terwijl heden vaststaat dat zij enkel in Pakistan naar school ging, meent de verzoekende partij dat niet dezelfde conclusies kunnen worden getrokken. Zij stelt dat bijvoorbeeld kan worden verwacht dat zij haar eigen dorp kan beschrijven, het landschap, de bazaar en dergelijke zaken, maar dat het logisch is dat haar kennis over politieke evenementen en dergelijke niet sterk is. Zij meent dat zij opnieuw had moeten worden gehoord over haar recent verblijf in Afghanistan aangezien de context helemaal veranderd is.

Betreffende de door haar neergelegde documenten betoogt de verzoekende partij dat zij haar best heeft gedaan om haar verklaringen met documenten te staven. Zij meent dat haar moeilijk kan worden verweten dat Afghaanse documenten *in se* geen bewijswaarde hebben. Aangezien de documenten haar coherente verklaringen staven, moet er wel bewijswaarde aan worden toegekend, aldus de verzoekende partij.

2.3. In een tweede onderdeel betreffende de vluchtelingenstatus stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat het onduidelijk is hoe een twijfel over haar recent verblijf in Afghanistan ertoe kan leiden dat de gegrondheid van haar vrees wordt betwist. Zij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud hetgeen zij als vrees heeft ingeroepen in geval van terugkeer naar Afghanistan en meent dat dit niet werd onderzocht door de verwerende partij. Zij betoogt: *“De vrees van verzoeker om verplicht te worden om zijn religie op een bepaalde manier te beleven, terwijl hij opgegroeid is in Pakistan, met een totaal andere opvatting over religie, is een ernstige vrees. Het CGVS kan die niet zomaar negeren omdat het geen geloof hecht aan het recent verblijf van verzoeker in Maidan Shar. Het is inderdaad een vrees die even ernstig is voor het gans Afghaans grondgebied.*

Deze vrees wordt nog versterkt door het feit dat verzoeker in België als minderjarige is aangekomen en hier nu verder opgroeit. Zijn vrees om als ongelovige of slechtgelovige vervolgd te worden in geval van terugkeer naar Afghanistan is hierdoor versterkt.”

De verzoekende partij merkt op dat de taliban steeds meer macht aan het winnen zijn door het vertrek van de Amerikaanse troepen. Wie de taliban vreest, kan nergens meer naartoe binnen Afghanistan, aldus de verzoekende partij. Zij citeert uit het EASO-rapport van september 2020 en merkt op dat de verwerende partij zich baseert op een ouder EASO-rapport van juni 2019. Zij betoogt dat alle experten waarschuwen voor het ergste en dat de taliban, na het sluiten van het akkoord met de Verenigde Staten, proberen om zoveel mogelijk territorium te controleren alvorens een akkoord te sluiten met de Afghaanse regering. Zij citeert dienaangaande uit een internetartikel.

Waar in de bestreden beslissing de hypothese wordt opgeworpen dat de verzoekende partij in een derde land bescherming zou (kunnen) genieten, voert de verzoekende partij aan dat er geen enkele aanwijzing is dat zij in een derde land bescherming zou genieten. Zij stelt dat zij in Pakistan is opgegroeid, dat de verwerende partij alle informatie hierover heeft kunnen verkrijgen via UNHCR en dat de verwerende partij op geen enkel moment zegt dat de verzoekende partij naar Pakistan kan terugkeren. Indien de verwerende partij artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet zou willen toepassen, moet zij concreet aanduiden naar welk derde land de verzoekende partij kan terugkeren, hetgeen *in casu* niet het geval is, aldus de verzoekende partij. Zij stelt dat zij naar geen enkel derde land terug kan en dat zij als vluchteling moet worden erkend.

2.4. In een derde onderdeel betreffende de subsidiaire beschermingsstatus wijst de verzoekende partij er in haar verzoekschrift vooreerst op dat niet wordt betwist dat zij de Afghaanse nationaliteit heeft. Zij citeert uit de COI Focus "Pakistan. Nationaliteitswetgeving" van 16 april 2018 en wijst erop dat Afghaanse vluchtelingen, zelfs wanneer zij geboren zijn in Pakistan, niet in aanmerking komen voor de Pakistaanse nationaliteit en dat het onmogelijk is om zowel de Pakistaanse als de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Vervolgens meent de verzoekende partij dat niet werd onderzocht welke risico's zij loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan. Zij citeert uit een arrest van de Raad alsook uit het EASO-rapport van september 2020. Zij betoogt dat het district Maidan Shar een van de gevaarlijkere plaatsen is binnen de provincie Maidan Wardak omwille van de ligging bij de snelweg naar Kabul. Zij wijst erop dat de controle over het district "contested" is. Verder citeert zij uit het EASO-rapport van september 2020 inzake de situatie in het district Maidan Shar.

Zij betoogt dat er in haar hoofde sprake is van individuele elementen die op een verhoogde kwetsbaarheid wijzen aangezien zij amper in Afghanistan heeft geleefd en voornamelijk in Pakistan en België heeft verbleven. Zij stelt in geval van terugkeer naar Afghanistan verhoogde risico's te lopen als terugkeerder. Zij wijst erop dat Iraanse, Pakistaanse en Europese autoriteiten massaal Afghaanse vluchtelingen terugsturen terwijl de humanitaire hulp drastisch daalt en heel wat ngo's Afghanistan hebben verlaten omwille van de veiligheidssituatie. Ook al zou haar familie elders zijn teruggekeerd, komt zij in aanmerking voor internationale bescherming, aldus de verzoekende partij. Vervolgens citeert de verzoekende partij uit verschillende bronnen betreffende de situatie van terugkeerders in Afghanistan. Daarbij merkt zij op dat zij en haar familie terugkeerden zonder hulp van UNHCR aangezien zij daarvoor hun PoR-kaarten zouden moeten afgeven.

Tevens merkt zij onder meer op dat de situatie van terugkeerders erbarmelijk is, dat de levensomstandigheden onmenselijk zijn geworden, dat terugkeerders veel moeilijkheden ondervinden, dat de economische stabiliteit onder druk staat door het grote aantal terugkeerders en dat Amnesty International meent dat een terugkeer niet meer mogelijk is. Zij besluit dat terugkeerders het zeer moeilijk hebben, dat zelfs toegang tot basisvoorzieningen, een woning, voedsel en water absoluut geen evidentie zijn en dat dit individuele elementen zijn waarmee rekening moet worden gehouden. De verzoekende partij citeert tevens uit een arrest van de Raad inzake Bagdad. Zij besluit als volgt: *"Verzoeker vertoont een verhoogde kwetsbaarheid, hij heeft voor en beperkte tijd in Afghanistan geleefd heeft er geen enkel netwerk, waardoor hij minder weerbaar zijn voor het geweld in Afghanistan en zodoende individuele elementen aanhaalt in de zin van artikel 48/4§2 c) Vreemdelingenwet. Door deze persoonlijke elementen, is de vereiste mate van willekeurig geweld lager en bestaat dus het reële risico dat hij slachtoffer zouden worden van ernstige schade."*

2.5. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift het internetartikel "*Afghan Taliban Hails Trump's Proposed Troop Exit Plan*" d.d. 8 oktober 2020 (stuk 3).

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door

de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Formele motivering

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Op 1 december 2016 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zij voert aan dat zij haar hele leven tot aan haar vertrek naar Europa in het dorp Char Qala gelegen in het district Maidan Shar van de Afghaanse provincie Maidan Wardak heeft gewoond en dat zij er door de taliban toe werd gedwongen om de jihad te doen. Op 30 november 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 11 maart 2019 met nummer 218 079 weigert de Raad de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de verzoekende partij. De Raad oordeelt dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden herkomst van de verzoekende partij uit het district Maidan Shar van de provincie Maidan Wardak voorafgaand aan haar komst naar Europa. Bij beschikking van 28 mei 2019 met nummer 13.238 verklaart de Raad van State het cassatieberoep tegen voormeld arrest niet-ontvankelijk.

Op 24 juni 2019 dient de verzoekende partij onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij volhardt in de vluchtmotieven die zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette, doch stelt dat zij kort na haar geboorte met haar familie naar Pakistan vertrok, alwaar zij tot midden 2012 verbleef waarna zij terugkeerde naar het dorp Char Qala gelegen in het district Maidan Shar van de provincie Maidan Wardak tot aan haar vertrek in december 2015.

6.2. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te

doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure om internationale bescherming.

Waar de verzoekende partij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming beweerde dat zij haar hele leven tot aan haar vertrek naar Europa in het dorp Char Qala gelegen in het district Maidan Shar van de Afghaanse provincie Maidan Wardak heeft gewoond, houdt zij heden voor dat zij kort na haar geboorte met haar familie naar Pakistan verhuisde, alwaar zij verbleef tot midden 2012 waarna zij terugkeerde naar het dorp Char Qala in Afghanistan. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde de verzoekende partij dat zij op aanraden van derden leugenachtige verklaringen aflegde tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming daar zij bang was om naar Pakistan te worden teruggestuurd (administratief dossier, stuk 5, "verklaring volgend verzoek", verklaring 16). Dergelijke verklaring vormt echter geenszins een afdoende verschoning voor haar leugenachtige verklaringen. De verzoekende partij doorliep immers zowel haar procedure om internationale bescherming op het CGVS, een beroepsprocedure bij de Raad en een cassatieprocedure bij de Raad van State. Geen enkele keer maakte zij melding van haar voorgehouden verblijf in Pakistan. Er kan niet worden ingezien dat zij telkens niet zou hebben begrepen dat zij, mede gelet op de voormelde medewerkingsplicht, de volledige waarheid dient te vertellen teneinde haar voorgehouden nood aan internationale bescherming *in concreto* aan te tonen. Haar jeugdige leeftijd vormt hierdoor dan ook evenmin een afdoende verschoning voor haar leugenachtige verklaringen. Dat de verzoekende partij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over haar verblijfplaats(en) voorafgaand aan haarkomst naar Europa, zonder dat zij hiervoor een afdoende verschoning doet gelden, doet afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid. Dit klempt des te meer daar, zoals hierna blijkt, evenmin geloof kan worden gehecht aan de verklaringen die zij in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming aflegt (zie *infra*).

6.3. Ter staving van het voorgehouden verblijf van haar en haar familie in Pakistan legt de verzoekende partij onder andere de PoR-kaarten van haar en haar familieleden voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). De commissaris-generaal heeft op basis van de PoR-kaart van de verzoekende partij informatie opgevraagd bij UNHCR Pakistan (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier: COI Case "AFG/PAK2020-009" van 6 maart 2020). Verschillende anomalieën en inconsistenties met betrekking tot deze PoR-kaarten en de verklaringen van de verzoekende partij maken dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van de verzoekende partij dat zij van kort na haar geboorte tot midden 2012 in Pakistan heeft verbleven.

Vooreerst vermeldt de PoR-kaart van de verzoekende partij een andere naam. Waar de verzoekende partij verklaart [M. A.] te heten, vermeldt de voorgelegde PoR-kaart dat de verzoekende partij Mohammad heet en dat haar vaders naam [N. M.] is. De naam "[A.]" wordt nergens vermeld. Hetzelfde geldt voor de informatie die UNHCR Pakistan aan het CGVS heeft bezorgd op basis van deze kaart. Hiermee geconfronteerd, komt de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud niet verder dan te stellen dat [A.] haar voorvader is (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13), hetgeen op zich evenwel niet volstaat ter verklaring van het feit dat de naam "[A.]" nergens voorkomt op de door de verzoekende partij voorgelegde PoR-kaart. Evenmin komt deze naam voor in de informatie van UNHCR Pakistan. Daarenboven heeft de verzoekende partij bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming aangegeven dat de naam van haar vader [A.N. M.] is en niet louter [N. M.] (verklaringen DVZ van 21 maart 2017, p.7). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud van 3 augustus 2017 heeft de verzoekende partij bovendien uitdrukkelijk verklaard dat haar familienaam "[A.]" is (notities persoonlijk onderhoud 3 augustus 2017, p. 3). Gelet op het geheel van deze elementen kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog ter terechtzitting dat het slechts een spellingsfout betreft.

Het voorgaande klempt des te meer daar de PoR-kaart van de verzoekende partij vermeldt dat zij op 1 januari 1997 werd geboren, terwijl de verzoekende partij verklaart te zijn geboren op 16 juni 1999 (administratief dossier, stuk 5, "verklaring volgend verzoek", verklaring 4). Hiermee geconfronteerd, komt de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud niet verder dan te beweren dat haar vader haar geboortedatum niet wist en dat er in het kantoor dan maar gewoon iets werd geschreven (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Het is echter allerminst aannemelijk dat de geboortedatum van de verzoekende partij een leeftijd zou vermelden die ongeveer 2,5 jaar ouder is dan zij in werkelijkheid zou zijn. Aangezien de verzoekende partij verklaart dat zij en haar familie zes à acht maanden na haar geboorte naar Pakistan vertrokken (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), kan redelijkerwijze worden verwacht dat haar vader deze geboorte niet 2,5 jaar eerder in de tijd zou laten situeren. Daarenboven blijkt uit de informatie van UNHCR Pakistan dat de familie van de verzoekende partij in

1992 in Pakistan aankwam, zodat geenszins geloof kan worden gehecht aan de bewering dat haar familie vlak na de geboorte van de verzoekende partij – weze het in 1997 of 1999 – naar Pakistan verhuisde. Dat haar vader reeds in 1992 naar Pakistan verhuisde om er te werken, zoals de verzoekende partij *post factum* in haar verzoekschrift voorhoudt, vormt hiervoor geenszins een afdoende verschoning. De verzoekende partij vermeldde immers geen enkele keer dat haar vader reeds voor haar geboorte naar Pakistan was gegaan om er te werken en zich in die hoedanigheid bij UNHCR had geregistreerd. Gelet op het geheel van voorgaande elementen doet het betoog van de verzoekende partij dat de leeftijd bepaald werd op basis van een leeftijdstest hier geen afbreuk aan. Evenmin is het feit dat de PoR-kaart een foto van de verzoekende partij afdoende om het geheel van voorgaande elementen te weerleggen.

Tevens dient vastgesteld dat de voorgelegde PoR-kaart van de verzoekende partij vermeldt dat zij oorspronkelijk afkomstig is uit het district Qarghayi van de Afghaanse provincie Laghman, waar de verzoekende partij zelf beweert afkomstig te zijn van het district Maidan Shar van de provincie Maidan Wardak. Hiermee geconfronteerd, komt de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud niet verder dan te beweren dat haar vader oorspronkelijk van het district Qarghayi in de provincie Laghman afkomstig is maar dat hij deze plaats lange tijd geleden verliet (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Het is echter allerm minst aannemelijk dat de PoR-kaart van de verzoekende partij, die zelf nooit in de provincie Laghman zou hebben verbleven, de oorspronkelijke regio van herkomst van haar vader in de provincie Laghman zou vermelden en niet haar eigen beweerde regio van herkomst in de provincie Maidan Wardak. Dit klemt des te meer daar ook de PoR-kaarten van haar familieleden alle dezelfde regio van herkomst in de provincie Laghman vermelden, terwijl de verzoekende partij steeds verklaard heeft uit de provincie Maidan Wardak afkomstig te zijn. Daarenboven heeft de verzoekende partij bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming aangegeven dat haar vader geboren is in Char Qala (verklaringen DVZ van 21 maart 2017, p.7). Dit komt overeen met de naam van het dorp waar haar vader verblijft, en alwaar de verzoekende partij geboren is.

Voorts dient vastgesteld dat uit de informatie van UNHCR Pakistan blijkt dat de verzoekende partij drie zussen heeft, namelijk Z., H. en M., terwijl de verzoekende partij zelf verklaarde dat Z., H. en T. haar zussen zijn. Bovendien verklaarde de verzoekende partij dat al haar zussen jonger zijn dan haar, terwijl uit de informatie van UNHCR Pakistan blijkt dat M. een jaar ouder is dan de verzoekende partij. Tijdens haar persoonlijk onderhoud beweert de verzoekende partij dat M. haar nicht is (een dochter van een tante) (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Dat haar familie M. als haar zus zou hebben laten registreren “*zodat zij ook documenten zou hebben*”, is een blote bewering die de verzoekende partij *post factum* in haar verzoekschrift opwerpt. De verzoekende partij licht ook niet toe waarom M. zich enkel zou kunnen registreren bij UNHCR Pakistan door zich voor te doen als een zus van de verzoekende partij/een dochter van de ouders van de verzoekende partij. Dat haar zus T., die in 2012 zou zijn geboren nadat de familie naar Afghanistan was teruggekeerd, niet geregistreerd werd, valt bezwaarlijk te rijmen met de bewering van de verzoekende partij dat haar familie de mogelijkheid wenst te behouden om naar Pakistan terug te keren waardoor haar vader de PoR-kaarten in 2014 zou hebben vernieuwd en waardoor zij van de PoR-kaarten van haar familieleden enkel een kopie voorlegt (verzoekschrift, p. 3). Dat T. daarbij nooit werd geregistreerd als een nieuw lid van de familie, is in het licht van deze beweringen niet aannemelijk.

De geloofwaardigheid van de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen in het kader van haar tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming wordt eens te meer ondermijnd waar in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij uiteenlopende verklaringen aflegt over haar etnische origine en de verblijfplaats van haar tantes langs vaderszijde: “*Voorts kunnen er nog andere zaken opgemerkt worden die uw algemene geloofwaardigheid ernstig aantasten. Zo verklaarde u in uw vorig verzoek dat u etnisch Tadzjiek bent en dat uw beide ouders Tadzjiek zijn (CGVS 16/19314, p. 3). U verklaarde toen eveneens dat u Dari-talig was en slechts een beetje Pasjtoe kon spreken (CGVS 16/19314, p. 4). In het kader van uw tweede verzoek verklaart u plots dat uw beide ouders Pasjtoenen zijn en dat u zowel Dari als Pasjtoe machtig bent (verklaring volgend verzoek, vraag 6d en verklaring betreffende de procedure, vraag 2). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze strijdige informatie betreffende uw etnie zegt u kortweg dat u dit niet belangrijk vond en dat u op aanraden van uw advocaat en assistent dan maar besloot de waarheid te spreken (CGVS, p. 5). Dat u eerst verklaart dat uw beide ouders Tadzjiek zijn maar in uw tweede verzoek plots zegt dat zij beiden Pasjtoen zijn, en hier geen enkele overtuigende verklaring voor weet te bieden, doet ernstig twijfelen aan uw intentie om de waarheid te spreken in het kader van uw procedure voor internationale bescherming. Verder verklaarde u in uw eerste verzoek dat uw tantes langs vaderskant in de dorpen Qalay Jabar en Qalay Char Maza wonen (CGVS 16/19314, p. 7). In uw tweede verzoek verklaart u echter dat ze in*

Qalay Khogna en in Borj zouden wonen (CGVS, p. 8). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt zegt u louter dat u geen specifieke reden had om iets anders te zeggen over de woonplaatsen van uw tantes maar dat het voor u niet belangrijk is waar uw tantes wonen (CGVS, p. 8). Het spreekt voor zich dat dit uw algehele geloofwaardigheid in ernstige mate onderuit haalt."

In haar verzoekschrift komt de verzoekende partij dienaangaande in wezen niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij aangaf dat zij over bijna alles had gelogen ten tijde van haar eerste verzoek om internationale bescherming, dient vastgesteld dat de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat het voor haar niet belangrijk is welke etnie zij heeft: *"Het is niet belangrijk voor mij, er is geen verschil tussen Pasjtoen, Dari, Tadzjiek, we zijn allemaal Afghanen."* (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Gelet op het grote belang en de verregaande impact van de etnische origine in het leven van Afghanen, getuigt dergelijke uitspraak van een allerminst doorleefde kennis van de Afghaanse cultuur. Dat de verzoekende partij ten tijde van haar eerste verzoek om internationale bescherming *"over bijna alles"* zou hebben gelogen, doet hieraan geen afbreuk. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij het tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming niet belangrijk vond om de waarheid te spreken, ook niet over de woonplaats van haar tantes, wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat dergelijke uiteenlopende verklaringen zonder hiervoor een afdoende verschooning wordt aangebracht, afbreuk doen aan de algehele geloofwaardigheid van de verzoekende partij. Dat Qalay Khogna en Qalay Jabar hetzelfde dorp zouden zijn, zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift onder verwijzing naar een kaartje beweert, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud zelf aangaf dat zij eerder leugenachtige verklaringen over de verblijfplaatsen van haar tantes had afgelegd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij van vlak na haar geboorte tot midden 2012 in Pakistan heeft verbleven.

De overige door de verzoekende partij voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) zijn niet van aard hierop een ander licht te werpen. De schoolbadge vermeldt noch de volledige naam van de verzoekende partij, noch haar geboortedatum. Daarenboven heeft de badge een geldigheid tot 31 maart 2009. Deze kaart toont op zich dan ook niet aan dat de verzoekende partij tot midden 2012 in Pakistan heeft verbleven. De lerarenkaart die aan haar moeder zou toehoren betreft slechts een kopie, die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontbeert. De kaart bevat bovendien een stempel van 1994, hetgeen bijkomend de bewering van de verzoekende partij ondermijnt dat zij na haar geboorte (in 1997 of 1999) naar Pakistan verhuisde met haar familie.

De taskara van haar vader is eveneens slechts een kopie die bewijswaarde ontbeert. Hieruit valt niet af te leiden dat de verzoekende partij van kort na haar geboorte tot midden 2012 in Pakistan verbleef.

De foto's betreffen slechts privéfoto's die wegens de mogelijke enscenering van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden bewijswaarde ontberen.

De envelop toont slechts aan dat de verzoekende partij post heeft ontvangen maar bevat geen elementen waaruit blijkt dat de verzoekende partij van kort na haar geboorte tot midden 2012 in Pakistan heeft verbleven.

Het aan het verzoekschrift toegevoegde internetartikel (stuk 3) bevat louter algemene informatie die geen betrekking heeft op de persoonlijke, individuele situatie van de verzoekende partij en handelt over het akkoord tussen de Verenigde Staten en de taliban. Op zich kan dit internetartikel dan ook niet het door de verzoekende partij voorgehouden verblijf in Pakistan staven.

6.4. De verzoekende partij maakt haar voorgehouden verblijf in Pakistan van vlak na haar geboorte tot midden 2012 niet aannemelijk. Bovendien dient erop gewezen te worden dat de Raad in zijn arrest van 11 maart 2019 met nummer 218 079 oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers herkomst uit het district Maidan Shar in de Afghaanse provincie Maidan Wardak. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar voorgehouden verblijf in Pakistan, brengt de verzoekende partij in het kader van onderhavig, tweede verzoek om internationale bescherming geen elementen aan die op deze beoordeling een ander licht zouden kunnen werpen. De beoordeling in voormeld arrest van 11 maart 2019 blijft dan ook onverminderd overeind. Bijgevolg, aangezien nog steeds geen geloof kan

worden gehecht aan de herkomst van de verzoekende partij uit het dorp Char Qala gelegen in het district Maidan Shar van de Afghaanse provincie Maidan Wardak, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die er zich zouden hebben voorgedaan.

6.5. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 van hetzelfde artikel bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar vluchtmotieven en vluchtrelaas kan de verzoekende partij zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

In artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Uit een samenlezing van artikel 48/4 en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling per regio van de veiligheidssituatie vereist is om het risico te kunnen inschatten. In dit verband wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid op het Afghaanse grondgebied, een reëel risico zou lopen op de in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Op grond van artikel 4.2 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, mag de verwerende partij dan ook verlangen dat de verzoekende partij verklaringen en documentatie ter staving van haar nationaliteit, identiteit, inclusief haar geboorteplaats

en “land(en) en plaats(en) van eerder verblijf” voorlegt. De verplichting om mee te werken aan de vaststelling van de plaatsen van eerder verblijf, houdt niet in dat de verzoekende partij het bewijs moet leveren “recent en rechtstreeks” uit een bepaalde regio te komen alvorens zij in een lidstaat haar verzoek om internationale bescherming indient. Wel kan van de verzoekende partij worden verwacht dat zij duidelijkheid schept over haar verschillende verblijfplaatsen, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat de werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald.

Het bepalen van de werkelijke regio van herkomst is des te meer van belang wanneer deze streek de plaats is waar verzoeker de bron van het risico op ernstige schade situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor het risico op ernstige schade zal worden onderzocht. Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is het dan ook essentieel dat de verzoeker om internationale bescherming zijn herkomst uit de regio, waar hij stelt dergelijk risico bij terugkeer te lopen, aannemelijk maakt.

De verzoekende partij verklaart van midden 2012 tot aan haar vertrek eind 2015 in Afghanistan in het dorp Qala Char gelegen in het district Maidan Shar van de provincie Maidan Wardak verbleven te hebben.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij gedurende de laatste jaren voor haar vlucht uit Afghanistan aldaar heeft verbleven. Gelet op dit feit, maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Verder maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waarvoor, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waarvoor, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij hierin manifest faalt.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond van de verzoekende partij voor haar komst naar België, over haar reële problemen, netwerk en situatie en over de vraag of de verzoekende partij al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Gelet op het voormelde toont de verzoekende partij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

11. Ter terechtzitting geeft de verzoekende partij zelf aan dat ze mentale problemen heeft, slechts slaapt en in België werkt. De verzoekende partij brengt echter geen enkel stuk bij om deze mentale problemen te staven. Evenmin blijkt dat zij op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud dergelijke problemen gekend heeft en welke impact dit op de afgelegde verklaringen kan hebben gehad.

Deze verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar voorgehouden mentale problemen die op generlei wijze gestaafd worden, doen evenmin afbreuk aan de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

13. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS